

- Μία κεντρικότητα
- ... και τότε μια κεντρικότητα
- Στη μοναχική για τη διασπορά της εξουσίας
- Όταν ο άνθρωπος...
- Τότε σκεφτεί...
- Το έργο είναι...
- Η διαφορά των φυλοτροχών και τα...
- ... αναστατικές με...
- ... σταθμούς...
- ... και...
- Δεξιά...
- Για το...
- ... και...
- ... και...
- Αντιστοιχία...

ΣΤΟΝ ΑΣΤΙΚΟ ΧΟΥΝΕΡΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Παραπάνω επιτακτική προσπάθεια απλόχευ στην άσκηση και ιεράρχηση απλήρω οικονομικής που επιβάλλει το έργο - και κατά συνέπηση προσέταση - στην ανακάλυψη των προγραμμάτων, για τον οποίο ισχύει διαφορετικά.

Αντιβουλκιστική Ομάδα Νέων Λογιστών

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ
ՔՐԻՍՏԻԱՆ
ՊԱՏԻՄԱՆՈՒԹՅԱՆ
ՄԻՋՈՒԹՅԱՆ
ՄԱՐԿԱ

- Μια καθημερινότητα
- ... και τότε μια γυναίκα μπορεί
- Έξη μονοπατία για τη "βία στη βία της εξουσίας"
- Όπου άνθρωπος, εκεί υαί αίμα
- Τιμής ενεκεν ...
- Τη δυνατή ειμεινη βίωση
- Η κοινωνία των ψυχотροπων και τα ψυχотροπα της εξουσίας
- Είστε επαναστάτες ρε ; φώναξε ο χερο-βορος
- Τις πεταλούδες βίχουρα να πετάνε στ' αυτία σου.
- Αλληλεγγυη και Συμβιβασμοί
- Δελτίο τυπου για ενα τηλεφώνημα
- Για το ζήτημα της ραδιοφωνίας στα Ν. Λιόσια, και άλλα...
- στο μυαλό μου χυρίζουν...
- Αναδημοσίευση "Ο εσχάτος κοσμος" του Κ. Ρανεμαχερ

Παραματινη συντακτική προσπάθεια αντιλόχου στην εξουσία-
στιση υαί ιεραρχική αντίληψη επικοινωνίας, που επιβάλλει
το θέαμα - υαί υατα φυσιολογική προεκπαση - στην απάνθρω-
πη τάξη πραγμάτων, για την οποία το θέαμα διαμεσολαρεί.

Αντιεξουσιαστική Ομάδα Νέων Λιόσιων

Μια μαθημερινότητα...

Μύχτα, Πατισίον και Σκουράρι. Φρενές στον δρόμο, χιμιά στον αέρα, λήσση μίνισι. Παραφένι κρέμα.

Σύμφουσι με τους Μήτσους, με τους τρεμπόιους, με τους «αγαλακτομέτους», με το κρέας και τους λαμπέδες τας. Με ένα μπουκάλι και μια πέτρα στο χέρι απέναντι σε ένα σκατό δρόμο. Άνισι μάχι. Εμείς όμως έχουμε «φική», έχουμε ούνερα, έχουμε το δίκιο.

Το ασύλο «πέφτει», τα κορμιά ποτάνε, χτυπιούνται βανώσα, με μισός.

Εφί, αλλήγει το βράδυ, ευμοισχώς το πρωί. Οι έφι παρσίον απο αναμριγή. Πέρα μια μέρα περνάει κι άλλη, κι άλλη. Ο «κύβος εριφθα», η αποφαση θηγίμ, οι φύλακες των νόμων και της ιθιμής επράσαν το καδίμους τους, αποχρίσαν, αποχρίσαν και ματαδινάσαν.

Πέντε παιδιά ούνηνται στο γράμεις Λάρριος, με ποινές πέντε έως οκτώ χρόνια ο καθένας. Ο έτος μεταφέρεται στο νοσοκομείο. Πέντε έως ασιώ χρόνια, πέντε έως ασιώ χρόνια, πέντε έως ούτω χρόνια... πέντε έως ούτω χρόνια...

Σαββάτω πρωί. Άντε να σχολάσωμε να τελειώνωμε. Τελειώνω διαδρομή, λίγο αιώμα και γέλο, γαμμήνι δαυδεία.

Μηχανές με μαυραυγμένους «κύριους» γέλαν δαμαιομένα, κλάυβες σινυ ομόνοια, σέρνινες. Τι έγινε ρε γαμίζο, έχανε πυσσάφι. Στο λεωφορείο χαμός, περμένα μισά ώρα...

- Εί, Γιωργό

- Έη, τι έγινε

- Καλά;

- Καλά

- Σχολάστες απ' τη δαυδεία;

- Ναι, είδα μισήσσι περτάους στον δρόμο, κείνι πρέπει να έχει γίνει

- Σήμερα ήταν να γίνει η απισούλωση

- Όχι, δες να έγινε ποτα

- Δες να τας την πέσανε οι μισήσσι

- Ήρω δω τι να πώ

- Αλλά για απισούλωση; Δεν πιστεύω.

- Τέλος παιγνίου, θα τα πομπέ
- αυξέ για
- για

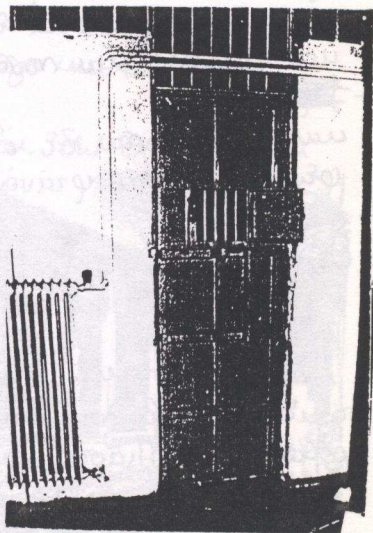
Στοι να κρεμίσουν λίγο. Ραδιο "Νέα μέρα για τον Δικαστή... ο υπαρχός εξωστρεμίων... συνελήφθησαν 33 αναρχικοί στα Χαντρία. Όχι ρε πατσι, δεν είναι δικαστών, και τώρα; Έσο μπλέφωμο μνησι φέρει καινός νόστα... αιώμα νόστα σφαρι είναι και γνωστοί μέσα, θα ητράσουν λέει από εισαγγελέα

- Θα κατένεις στα δικαστήρια;
- Μην σίγουρα
- Ήρεια θα τα πούμε εκεί
- Ένω δίδενα, θα το σμίσω από τη δουλειά και θα έρθω
- Τους έχουν βασανίσει έμαθα και γδύσαν και τις κοπέλες μηροστά στους μπράτσους
- Θα τα πούμε.

Δικαστήρια Εθελθιδων, Κασμος πολυς. Να αυτισαδούμε, να γίνει θέμα, δεν πάει άλλο, και πρέπει να γίνει. Τους έχουν χωνήσει ασχημα, θα ητράσουν άραγε από εισαγγελέα;

- Για χαρά, τι γίνεται;
- Τι να γίνει, εδώ
- Του έπουνε φέρει
- Όχι αιώμα
- Καλά είσαι;
- Καλά, εσύ;
- Όχι
- Τι έγινε;
- Πύραν μπλέφωμο στο
- Ποιοι; σπίζι της Φανίς
- Οι ασφαλίζεις
- Όχι ρε
- Ναι, μιλήσανε στην μητέρα κι
- Και;

- Θα την βιάσουν λέει και θα την βρούμε πεταμένη στο δρόμο αν δώ σφαματίση να έρχεται στο σπίτι

- ως μιλησες εσύ;
- Όχι με ημάρ ο Γιώργος. Τοι ημάρ η φωνή το ημάρ. και τω
τα είπε. έχει φοβηθεί πολύ
- Τώρα που είναι;
- Θα αναμνησκούμε το βράδυ όλοι μαζί. Τις είναι αμάρ
πως θα μπουκαρούν στο σπίτι και θα μας σιγαθούν
όλους για ναμνησκεί. Απο σιγή σε σιγή μάρει να
μουν
- Πρέπει να κινυθούμε γρήγορα
- Βέβαια, τωλάχιστα να το μάθε κάποιος κάποιος γιατί θα
μας σιγαθούν και δέν θα το φέρει κανείς...

-
- Πήγαμε σινεμά έχθες
 - Ναι, καλή η ταινία;
 - Πρώτη, να πας να τω δεις
 - Θα πάω
 - Βάγει θέμε αποδινίος
 - ωραία
 - και οι πρωταγωνιστές είναι γυναικες, και είναι άνδρες,
 - και νικούν, και πονάνε
 - ~~και~~
 - και εξεγείρονται σε όλα αυτά που τω γινάνε... και
φύζουν... και φτάνουν μέχρι το τέρας...
 - πως λέγεται;
 - Θέλημα και λούτζ.

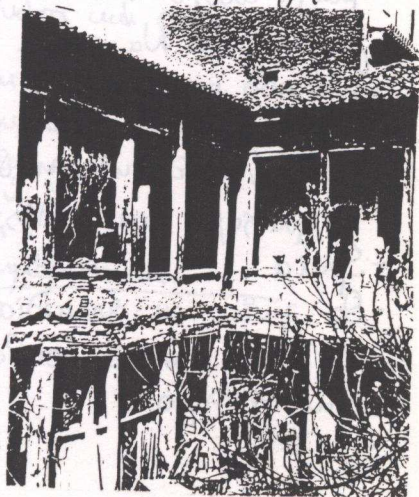
ΑΣΣΟΕ μεσημέρι. Τρέια - αφοσιώση. Δεν θα τω αφί-
σαμε να επιβάθουν το αήμα σου θέλουν. Να απίσουμε την
φομαραία. Πιάσε μας όλους, η καταπολή δέν θα ηεράση.
Ξυμνάμε με ανδύματα

- Θε, να φύγουμε;
- Ναι

- Πάμε σπίτι μας;
- Πάμε
- Θέλω να μιλήσουμε
- κι εγώ. Έχουμε απομακρυνθεί τελευταία.
- το νιώθω κι εγώ...
- ...
- ...
- Θέλω να μείνουμε δυο μας...
- μου έχεις πείσει...
- ...
- Έμεις παιδιά φεύγουμε. Θα τα πούμε το θράδι.

Χώσημα. υπερέχοντος.

- Ναι;
- Έλα
- Έλα κι εγώ;
- Μας χωνεύουν οι μηχανές στην αγορά
- Όχι ρε παύση, χωνεύει κανένας από τα παιδιά;
- όχι αλλά έχουμε χτίσει τον Γιώργο και τον Κίτσο
- δυο ταξί;
- Τους χωνεύει ο άνδρας στην φάση και δεν έχουν χιρίτσι ακόμα
- βίσασι στο σπίτι;
- Ναι, στο σπίτι
- Έρχομαι
- ...
- Ξυπνάει ο σολιάς;
- Γύρω στον σαράντα
- Που τους έχουν;
- Μαλλον στα κτήρια στην Αλεξάνδρας

Ασφάλεια Αλεξάνδρας. Αγωνία

- τι γίνεται μαζικέ γηγορά;
- ευτυχώς αφύπνισε κάποιους
- οι υστερηκοί;
- θα τους αφύπνισαν από ύπνο σε ύπνο
- τα παιδιά από τα λίσσια τα είδες; είναι μέσα αμορφα;
- δεν ξέρω μπορεί να τους έχουν αρρώσει ύπνο
- θα τους ρίξουν καινοεργούς;
- μάλλον όχι
- εμείς πάμε σπίτι μπορεί να έχουν γυρίσει
- να πάρω ένα μπλέκονο να μην ανασταθούν

Αποδοχισμός. Ένα μετάνιασμένο πρόσωπο, ένα κορμί
κωπημένο, φαττογραφίες, δακτυλικά αποτυπώματα, άλλος
ένας βίαιος.

- Τα μάθατε τα νέα;
- Τι;
- Οι μαύροι μπήκαν στο σπίτι των παιδιών στη
το Μπραχάρι
- ...
- ευτυχώς τα παιδιά δεν ήταν μέσα. Είχαν και εισαχθεί
μαζί τους, αναμένονται συλλήψεις
- θαμνός τα. Να πάμε να τους βρούμε, και πρέπει να
δίνε
- Θα πάμε. Κατονίσταμε να βρεθούμε με τους άλλους για
να δίνε ευδιάκριτα διαμνημύρια για την πράξη στο
Μπραχάρι και όλες τις άλλες
- Ήρθε
- Θα δίνε και συναντίδια, θα παίξουμε κι εμείς.
- Διαδικύ έχουμε ηρόβα σήμερα;
- Ναι, σε λίγο
- ...

- ξιψαρμέ;
- Ναι, ποιο ψοφάρει παίζουμε;
- του "Μπαλάντα για μια τυτυμένη χιρά"...

"ο χρόνος είναι μαγικός
 όταν δεν κρυβόταν χαιριέδες στα ρολόγια
 όταν ψυχή με σιζαίρει
 με το αεράκι στο λαιμό μας
 ο χρόνος είναι πανικός
 όταν η νύχτα πλημμυρίζει βαθμοφόρος
 ο χρόνος είναι πανικός
 όταν σε βιάει μια τέρρασια διαταγή.
 η πόλη είναι μαγική
 όταν φιλιόμαστε στο γαρύο δίχως φόβο
 όταν δεν χινοίται εφοδοί
 στα μαφωρία και στους σινεμάδες
 η πόλη είναι ασφαιτική
 όταν του πνίγουν τα εδωμά ιδεωδή
 η πόλη είναι ασφαιτική
 όταν ψυχή με εμβολύρια χαιί
 η βία είναι μαγική
 σε μια χιρά δίχως ανάστα και νοή..."

Ίσως σε κήποιους να φαίνονται πόλυ οικία όλα αυτά,
 σε κήποιους ίσως πόλυ φένα, ευφράβουν όμως μια αλιδία,
 μια ανάμνη, μια πραγματιώτητα...

...μα ερώχτι

...μα ψυή.

μα Καθυμέρινωτα.

Αυτές τις μέρες βγήκε στην επιφάνεια, ο βιαστής των βορείων προαστείων, μετά απο δράση δυο χρόνων, όταν ενε παραλίγο θύμα του, τόλμησε να παει να καταγγείλει το γεγονός και τον ίδιο. Μετά απ' αυτό, γύρω στις 50 γυναίκες, τηλεφώνησαν για να καταγγείλουν ότι είχαν βιαστεί απ' το ίδιο άτομο (ή διαφορετικό, δεν έχει σημασία).

Αυτος μαζί με δυο ακόμη άτομα, παρουσιάζονταν ως μπάτσοι σε γυναίκες που "τολμούσαν" να περπατούν μόνες τους στα έρημα απο ανθρώπους στενά των βορείων προαστείων

(θα μπορούσε να είναι στα σκοτεινά στενά μιας οποιασδήποτε συνοικίας) —όσες ζουν εκεί ξέρουν περί τίνος πρόκειται— τις συλλάμβαναν, δήθεν, και αφού τους περνούσαν χειροπέδες, τις οδηγούσαν στο σπίτι του ενός, όπου τις βίαζαν και τις ~~εξαναγκαζαν~~ σε διάφορα σαδιστικού τύπου μαρτύρια.

Εχουμε λοιπόν εναν βιαστή που εδω και δυο χρόνια θρόύσε ανενόχλητος και κανένα θύμα του —ποιος μπορεί να φανταστεί πόσα είναι;— δεν τολμούσε να τον καταγγείλει.

Και αναρωτιέμαι, πόσοι να'ναι ακόμα αυτοί που βιάζουν ανενόχλητοι, ακόμα κι αυτή τη στιγμή, μέσα στις οικογενειές τους, ή στη δουλειά τους, ή στο δρόμο, που βιάζουν τις ίδιες τις γυναίκες τους, τις συναδέλφους τους, ή γυναίκες που συναντούν στο δρόμο, και οι οποίες δεν τολμούν να το γνωστοποιήσουν σε κανένα και κρατούν το μυστικό και την οργή τους χρόνια, για τον εαυτό τους.

Δεν είναι καθόλου περίεργο που μια γυναίκα δεν καταγγέλει τον βιασμό που υπέστη. Ξέρει πολύ καλά πως αν πάει στους μπάτσους να το καταγγείλει, θα υποστεί εναν ακόμα βιασμό ψυχολογικό, αφού οι μπάτσοι θα της πουν πως τάθελε και τάπαθε, αφού γυρνούσε μόνη της τόσο αργά, χωρίς μια συνοδεία (εννοώντας εναν αντρα-προστάτη), ή θα της πουν πως προκαλεσε η ίδια τον βιαστή με το ντύσιμότης, ή και πολλά άλλα που στόχο τους έχουν να την μειώσουν, να αισθανθεί ενοχές και να μην υποβάλει μήνυση.

Οι μπάτσοι λοιπόν θα την κάνουν να νιώσει απαίσια και μπορεί και να της πουν "γιατί δεν κάθησες να το απολαύσεις τότε;"

Και τότε μια γυναίκα μπορεί να ντραπεί, να βάλει τα κλάμματα και να παραιτηθεί απ'το να κάνει μήνυση, ή αν καταφέρει να φτάσει στο δικαστήριο με τον βιαστή της απέναντί της, η "Δικαιοσύνη" θα κάνει τα πάντα για να την κάνει να υποστεί ξανά εκεί μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου έναν ακόμη βιασμό, και η ίδια δεν θα πάψει να νιώθει ενοχές για τον εαυτό της. Στο δικαστήριο μπορείς μόνο να απαιτήσεις μια καταδίκη και μια αποζημίωση. Δε γίνεται να ζητήσεις απο μια κοινωνία που είναι σάπια να σ'ακούσει, να σε προσέξει, να σε ~~θε~~ σαν άνθρωπο. Θα σου δώσει μια αποζημίωση, για ψυχική φθορά και τράβα σπίτι.

Οι γυναίκες όλες λοιπόν γνωρίζουν το φόβο του να περπατάς νύχτα σε άδειο δρόμο και να είσαι πάντα σε επιφυλακή μήπως κάτι συμβεί, μήπως εμφανιστεί κάποιος. Μερικοί λένε πως ένας Μαύρος που διασχίζει περιοχές λευκών ή ένας λευκός που διασχίζει περιοχές Μαύρων, μπορεί να καταλάβει τι σημαίνει να φοβάσαι μήπως σου επιτεθούν χωρίς καμιά πρόκληση απ'τη μεριά σου. Είναι ο ίδιος φόβος που αισθάνεται μια γυναίκα όταν περπατάει νύχτα στο δρόμο, ακόμα και σ'αυτόν της γειτονιάς της. Οι γυναίκες βρίσκονται μόνιμα σε ξένο έδαφος. Πρέπει να βρίσκονται σε επιφυλακή. Σε επιφυλακή όμως ακόμα και στο ίδιο τους το σπίτι. Γιατί δεν είναι λίγες οι γυναίκες που βιάζονται απο τον ίδιο τον άντρα τους, ο οποίος τις θεωρεί "κτήμα του" και μπορεί να τους φέρεται με τον πιο χυδαίο τρόπο, αφού δεν είναι πρόθυμες να εκτελέσουν "το συζυγικό τους καθήκον". Έχουμε βέβαια και περιπτώσεις όπου ολόκληρη η οικογένεια (μανα και κορη-ες) βιάζονται απ'τον πατέρα και βέβαια κρατιέται μυστικό για να "μην διαλυθεί η οικογένεια".

Μα η μανία των βιαστών δεν κάνει διακρίσεις. Και για οσους ισχυρίζονται πως η γυναίκα είν'αυτή που προκαλεί τον βιασμό, τι θα λέγαν για βιασμούς 30χρονων γυναικών, ή όπως η περίπτωση μιας 76χρονης που βιάστηκε σε θάλαμο νοσοκομείου, ενώ ήταν κατάκοιτη, απο έναν επισκέπτη ενός άλλου ασθενή. Ο βιαστής σ'αυτή την περίπτωση ισχυρίστηκε πως το θύμα δεν πρόβαλε αντίσταση(!)

Πάντα σε επιφυλακή λοιπόν, γιατί μπορεί να τη γλίστρες στα 20 και στα 30, αλλά μπορεί να την πάθεις στα 80.

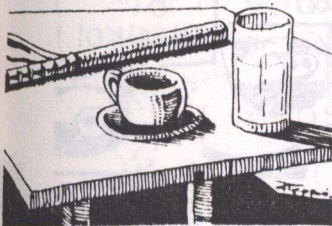
Ετσι λοιπόν, άλλες γυναίκες μαθαίνουν πολεμικές τέχνες αυτο-άμυνας, άλλες κρατάνε διάφορα αιχμηρά αντικείμενα πάνω τους, άλλες απλά εύχονται να μην τους τύχει.

Σε περίπτωση που μια γυναίκα πέσει θύμα βιασμού, μπορεί να διαλέξει να αμυνθεί εκείνη τη στιγμή με όποιο τρόπο μπορέσει. Αλλιώς, μπορεί να παει να καταγγείλει τον βιασμο και να περάσει άλλους δυο βιασμούς μέχρι να βγει η απόφαση. Μπορεί να κάνει όμως την αυτοδικία της, είτε δρώντας δυναμικά τη στιγμή του βιασμού, είτε ψάχνοντας τον βιαστή της κάποια άλλη στιγμή... Αυτό βέβαια θέλει γερά νεύρα (η περίπτωση της Τόλια, που τραυμάτισε τον μελλοντικό βιαστή της με μαχαίρι και κατηγορήθηκε για απόπειρα φόνου, οπλοκατοχή κ.λ.π. και ούτε για μια στιγμή δεν λήφθηκε υπόψη το ότι βρισκόταν σε νόμιμη άμυνα, αφού ο τύπος της επιτέθηκε ενώ περπατούσε, με σκοπό να την βιάσει).

Πάντως όποια επιλογή και να κάνει μια γυναίκα, σίγουρα δεν πρέπει να σκύψει το κεφάλι και να προσπαθήσει να το ξεχάσει. Γιατί όσο θα υπάρχει ανοχή απέναντι στον βιασμό, τόσο θα υπάρχουν βιαστές. Κι επειδή στην κοινωνία μας βιαζόμαστε όλοι και όλες καθημερινά, μόνο αν σηκώσουμε κεφάλι θα μπορέσουμε να ανατρέψουμε τη σαπίλα που εξαπλώνεται χρόνια τώρα.

1. Η βία δυνάμει στην αιρή της ανθρωπίνης επιθετικότητας. Από τις αρχές της ψυχαναλυτικής θεωρίας γίνεται μια προσπάθεια να οριστεί η επιθετικότητα από καθολικά ψυχικά αίτια και υιοθετώνται συνάφειες. Στα βιβλία της δεικνύει του '70, η Άγκνες Χέλκερ: "επίτιμο και επιθετικότητα", αναλύει και επανιδυνάμεται διεξοδικά τις ως τότε θεωρήσεις. Αναδεικνύει και αποδεικνύει την ιδιαιτερότητα - αναισθησία και υπερασπίση της ανθρωπίνης επιθετικότητας, για να τονίσει: "εφ' όσον δεν υπάρχει «επιθετικότητα γενική», επομένως δεν είναι άσχετος με τις ορισμένες της επιθετικότητας...". Επομένως, πρέπει να αναγνωριστεί στην επιθετικότητα και μια επεξεργασία στην βία - τρεις διαφορετικές ποιότητες σεβας και στο ανθρωπινό υφός.

2. Τυχαίνει να ζούμε σε μια τέτοια περίοδο, που ο αστικός πολιτισμός έχει φτάσει στα όρια του σε έκθεση με το φυσικό περιβάλλον, το οποίο έχει ήδη υπερασπίζεται ανεπαρκώς. Εν τω μεταξύ στο εστιασμένο ήττον, είναι και θα είναι, ο ανθρωπίνος εκκεφαλός. Η εξουσιοφρενεία, που χαρυντίζει τα αρχαία ιεράτεια - "...οι βαρβάραι είναι όλοι δούλοι εκτός από έναν...". Ευρυπιδής, Άλκη - αυτή η εξουσιοφρενεία, που αντιστοιχίζει την ύπαρξη της Αιρετικής της Αιρετικής των υαδωτικών χρόνων, με την ζωή 800 δούλων-εργατών-ή εργατικών με φωνή, γιατί μιλούμε με τα συμπτώματα της εποχής κλειστής, λοιπόν αυτή η εξουσιοφρενεία διασπείρεται μέσα στους αιώνες και δυναμίζεται με την σύγχρονη "λοχική": η επιστήμη και η τεχνολογία έχουν τεμαχίσει την ανθρώπινη οντότητα, την έχουν σπασμένη και στην πιο βαθιά ουσία της κατά το δυνατόν, τα υφώματα έχουν απελευθεριστεί υλικά και έχουν προσφερθεί προς "αξιοποίηση". Τα σημερινά ιεράτεια έχουν αλλάξει συμπεριφορά υψοί χαρακτήρες, οι αυτο οντολογικοί στην ποιότητα που επιφράζεται η εξουσιοφρενεία. - τα όρια των ταξικών διαχωριστικών υαδωτικών πλάσας: στα βιβλία της ηρακλειμένης δεκαετίας από τα ετήσια υαδωτικά της, η τεχνολογία της τάξης των 1.300.000.000 \$, προσπάθησε τα 800.000.000 \$ σε βιβλία και βιβλιοθήκες στην ατμοσφαιρική-τεχνολογική.

-12- με την φορεία των επιδημιολογικών της κυβερνητικής... που δηλώνει
χρήση ναθε "επιστομολογία" για τον έλεγχο της επιδημιολογίας μεταξυ των
ανθρώπων - προστίθεται στο πλεγμα των διαθρωπικών εθολογικών
δύσεων και ο μεσολαβητής θέματα. Έτσι, οι εξωτερικές, ως πούμμε,
υδινώνιες αντιφάσεις, μεταφράζονται σαν εσωτερικές υποειρημένες
συχρούσεις και η ανθρωπική εταία υποβιβάζεται επιρρηπής στην
πρωτιμολογική.

Ετσι, η επίθεση των διευθυντηρίων της Εφουςίας, είναι παρεια, ποικιληγεια και υαθαλια. Αφου διευρυνεται πρωττερα το οριο της υοικωνιας ονοχης, το ρυετερη της υαταπρεβης πρεβαινει οχο και ηερβεοτερο στο νορικομενο υοικωνιο εωλα. Η επίθεση των εφουςια-ετων είναι βανουεη, βριαη και αποτροπαιη.

[illegible]

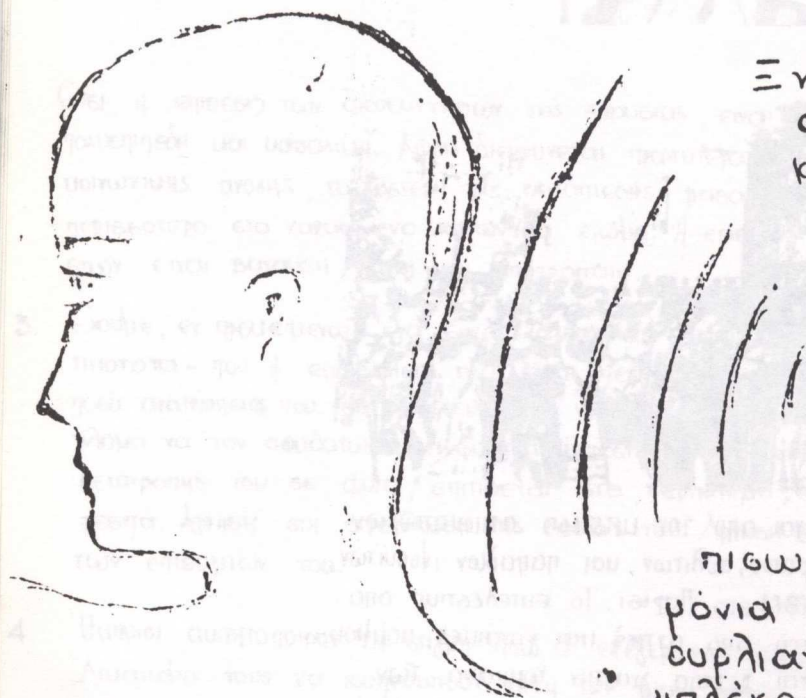
4. Άποιοι αιτιητοποιούν τη στιγμή που ο εξεγερμένος συρροποιώνεται. Διαικωρα τους να ισορροώνουν αυτή την βίση αναβα, ταυίζοντας την με την σινομολογητή βίση για της υοιωνίας του θεαματος. Διαικωρα τους, κειτημένο μεβα σε μια σλουληρωτική "δημουρατία", που ωστόσο απειλείται από τα θραυματα της επιθυμίας ναθε κειταγερμένων για ελευθερία.

-14- Ο ερισανικευμένος κόσμος τραχυνότατα από
το βάθος της μυστικής κρύπτης, ενώ
έξω σурλιάζει ο άνεμος και το χαλάζι
μαστιγώνει τα πρόσωπα μας.

Ός χτες χαριτωμένοι ήρωες έρχου
παντορίμας, κρατούσαμε την καρδιά μας
και υποκλινόμασταν με ευγενική έκφραση
στο πρόσωπο.

Ός χτες χορευτές ενός μενουέττου,
φρωντας τις άσπρες μας περούκες, κι-
νούμασταν με ελαφρά βήματα μέσα σε
τερματίες βάλες ολιοφώτιστες και στολι-
σμένες γιορτινά.

(...)

Ξημέρωσε η
άχρια μέρα
και να ματέ
στο άχριο
δαδός

Πίσω μας
τα κακά
πνεύματα
με ψιδύρα
που όλο
πυκνώνουν,

πίσω μας τα δαι-
μόνια με νύξεις
συχλαχτών που
ηπλέκονται με τις
βροντές της άχριας
καταιγίδας. Στόμα
τα βαρκοφάγων

αυτών νύκτων

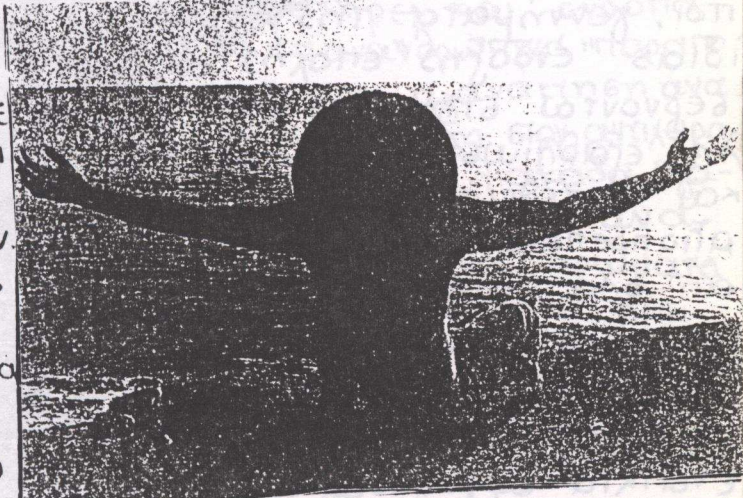
... Το όνειρο αρχίζει με κίνηση υπερφυσική -
-15-

Είναι πρόκαιρο, είναι μόνο μια παροδική χαλάρωση, ή έχουν πια βτερέσει τα νεχάλα λόγια;

Αυτό που τώρα ενδιαφέρει είναι ένα γεγονός, ένα δακρύα, μια μικρή βεστή κίνηση, τα μικρά, τα τόσα θα χαριτωμένα μικρά στοιχεία της ανθρωπιάς. Τα λεκτικά παιχνίδια πέθαναν, η "προφητεία"πραχρατώθηκε, ήρθαν τα χρόνια της βιωπής ήρθαν με αχρίότητα και εκδι-
νίστηκαν και βάρωσαν και αλλαξαν το παν. Απ' τα συντριμμία της παλιάς εποχής βγήκα-
με με λυπημένο βλέμμα, με ψυχή βκαρμένη, με ένα τερασίο βάρος κούρασης και την αρχή μιας ρυτίδας στο μέτωπο.

Στ' όνειρο η μορφή ήταν ακρυμαλήτη. Είχε την δύναμη και την σφοδρία άλλων εποχών. Τη δύναμη της καταστροφής και την σφοδρία του ορίζοντα.

Τυραννικό το

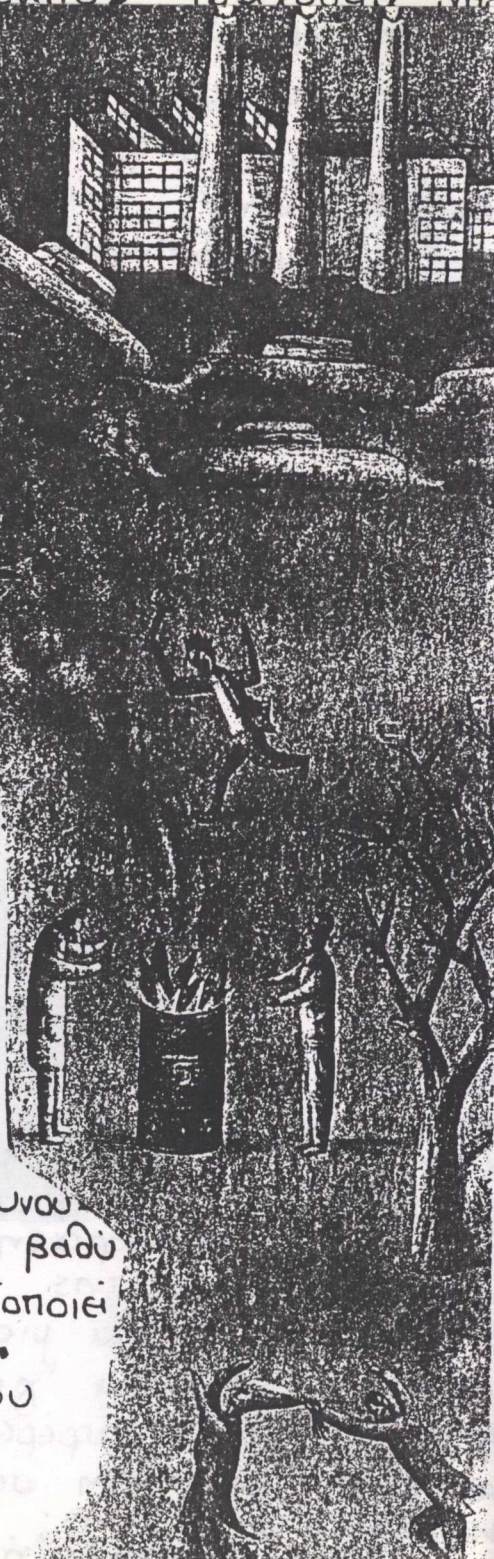
Βάρος της απόφασης. Ο ορίζοντας αυτός είναι η ακμή της Γης κι αρχή του χάους. Είναι άραγε σπλά μια βκαρμένη που το οπτικό ασφαλα ευδύνεται για την ύπαρξη της, μια γραμμή που μεταφέρεται παραμένοντας σε σταθερή αποστάση απ' το ματι; Είναι το κρηίο αλλαχώς διατεταγμένο;

Είναι η, μορφή ορίζοντας;

Ο παρα-
λογωμένος
είναι τόσο
μεγάλος
που ώρες-ώρες
ροιάζει δύσκολη
η καταγραφή του.
Από τη μια άνθρωποι
'χαρούμενοι' κι 'επι-
χιωμένοι' απολαμ-
βάνουν στο ζεστό
τους σπίτι τα
επιτεύγματα της
τεχνολογίας. Από
την άλλη, άνθρω-
ποι, γεννήματα της
ίδιας "ένδοξης" εποχής,
βέρονται στην πιο χαμη-
λή εφελθίωση χάνοντας
και το τελευταίο ίχνος
αξιοπρέπειας. Και πάνω
απ' όλα αυτά, ένα άχρυ-
πνο ματι παρακολουθεί
την κάθε μας κίνηση.

Κι ενώ τα τελευταία
ένδοκτα αργοπεθαίνουν, ευνο-
χίζεται κι εκείνο το πιο βαδύ
ένδοκτο, που ακόμα ειδοποιεί
πως κάποιος μας έχει
βάλει β' έναν κλοιό που

ΟΛΟ ΚΑΙ ΣΦΙΓΓΕΙ.

Κάθε παραμυθι και πληγή· από κάθε πληγή
κι ένα παραμυθι: -17-

Η ΠΡΟΑΙΩΝΙΑ ΠΛΗΓΗ...

Έχει ένα αγκάθι μνησμένο στον αντίχειρα. Πηγε να κόψει ένα τριαντάφυλλο. Τα τριαντάφυλλα αυτοπροστατεύονται. Δεν επιτρέπεται να αγγίζει κάτι τόσο όμορφο όσο ένα τριαντάφυλλο.

Κάθε φορά που πάει να αγγίζει κάτι, η πληγή στον αντίχειρά του/της προκαλεί έναν όμοιο πόνο. Ιδιαίτερα από τότε που αποφάσισε να μην σιχαθεί όταν πονά.

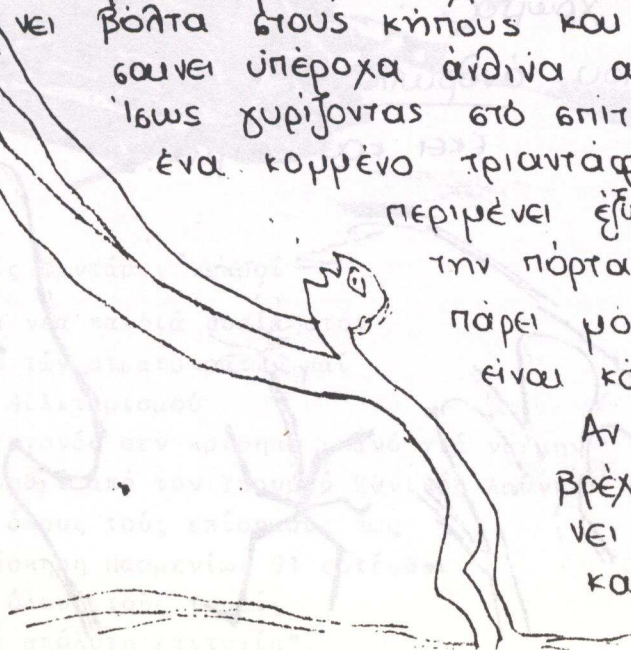
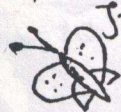
Καρδιά φορά φοβάται μήπως ποτέ δεν έρ-
θει η ώρα.

Σηκώνεται. Ανοίγει πορτοφάνουρα του μισού του/της, φως απλές· κάνει γενική καθαριότητα. Ταχτοποιεί τα γυρτάρια. Βλέπει πόσο η ήδη μικρή μείωση όπου ανήκει τείνει να περιοριστεί στον εαυτό του/της. Παρατηρεί και ενδοπατηρείται, ενώνεται με το πανανθρώπινο παράπο-
ο, διαδηλώνει την πανανθρώπινη αγανάκτηση, ανα-
ζητά το γιατρικό για την πληγή στον αντίχειρα.

Το επόμενο πρωί, αν έχει λιακάδα, βγα-
νει βόλτα στους κήπους και ανα-
βαινει υπέροχα άνδρια αρώματα
ίσως χυρίζοντας στο σπίτι βρει
ένα κομμένο τριαντάφυλλο να

περιμένει έξω από
την πόρτα. Θα το
πάρει μόνο αν
είναι κόκκινο.

Αν, πάλι,
βρέχει, βγαί-
νει τρέχοντας
και φυτεύει

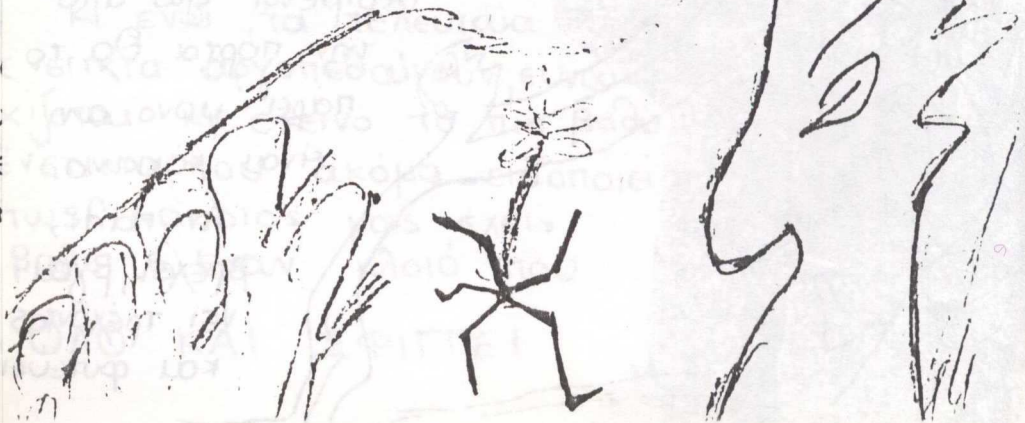

για
τριαντα

φυλλιά μπρο
στά στο παραθύρο του/της.
Θα έχει από πριν διαλέξει το χρω
μα της και τη θέση όπου θα τη φυ
τέψει.

Αν χιονίζει, σταθεί κάτω λίγο. Τεστό
αίρα από την πληγή του αντιχειρά και
δίνει στο χιόνι μια τριανταφυλλένια απόχρωση
ώσπου να του λυγίσει την ψυχρή καρδιά
και να αφήσει ^{εκατόμητο} ένα κομμάτι, Τεστό χώμα,
όπου θα φυτρώσει από μόνη της μια τρια
νταφυλλιά. Σιχουρά θα φυτρώσει και τα
λουλούδια της θα 'χουν το πιο γλυκό αι
ράτινο χρώμα.

Όπου άνθρωπος,
εκεί και αίρα. ■

Τρείς φαντάρει νεκροί
Τρία νέα παιδιά θυσία στον
βωμό τών στρατοκρατών καί
τού Μιλιταρισμού
Το γεγονός σεν κρίθηκε ικανό γιά να μην
θεωρηθεί από τον Υπουργό Εθνικής Αμύνης
καί όλους τούς επίσημους πως
"η άσκηση Ιλαρμενίων 91 εστέφθη
σε όλους τούς τομείς
από απόλυτη επιτυχία".

Την δυνατή εκείνη σιωπή

Ξεκινώντας να γράφω για το "θέμα" αυτό, είμαι αναγκασμένος να επιλέξω τη σιωπή. Τη δυνατή εκείνη σιωπή, που θα έπρεπε να τ' περικυκλώνει, για να εξανεμίσει όλη αυτή τη λαίλαπα της (παρα)φωλογίας και του επιτειδευμένου στυλ όπου χρόνια καλλιεργήθηκε και που δεν είναι τίποτε άλλο, παρά το τυράκι που έφαγαν όλοι σχεδόν οι ομοφυλόφιλοι για να βγούν να απολογηθούν, γιατί είναι "τέτοιοι".

Κι όμως, μια τέτοια απολογία θέλω να επιχειρήσω κι εγώ, πρώτη και τελευταία, θέλοντας να "πω" ό,τι μέχρι σήμερα θα ήθελα να ακούσω... Ανήκω κι εγώ, φίλε αναγνώστη σ' αυτή την "ομάδα", που όμως μισώ την ίδια - κι αυτόθελη - γκετοποίησή της. Αρνούμαι να πάω στα GAY BAR και να καμακώνομαι, επειδή "οι ομοφυλόφιλοι είναι κυνηγετικά πλάσματα". Μ' αυτό τον τρόπο, δεν θέλω να κουβαλάω όλη αυτή την ιστορία του... κινήματος, της στάσης που λέγεται GAY αγάπης.

Πεδίον του Άρεως, Ζάππειο, ALEXANDER, Αλέκος.... γνωστοί τόποι στον GAY χώρο, όπου επιχειρείται το ξέρασμα όλης αυτής της ανακύκλωσης της σάρκας, στην ιερότητα της οποίας επιχειρείται η σπίλωσή της με το τετριμμένο, το εφήμερο, το δισυνόστατο, και όπου αναπαράγεται ακόμα και μέσα από τη μουσική η σύνδεσή της με το γυναικείο φύλο. Είμαστε λοιπόν όλοι μας αδερφές του ελέους;

Μία μονάχα δικαιολογία μπορώ να ανιχνεύσω και να προτάξω σ' όλο αυτό το κομπούζιο: κανείς... "STRAIT", δηλ. ετεροφυλόφιλος δεν μπορεί να νιώσει, όσο και να συμπαθεί τους GAY, όλη αυτή τη δύναμη των GAY να ζουν τη ζωή τους, όποια κι αν είναι αυτή. Όμως, αυτό είναι ένα άλλο θέμα, όπου σηκώνει άλλου είδους προεκτάσεις.

.....

HAPPENINGS, εκδηλώσεις, συναντήσεις, μαζώσεις των GAY.... Μόλις πρόσφατα το περιοδικό "Κράξιμο" οργάνωσε μια τέτοια μάζωξη σε αθηναϊκό λόφο. Μηδέν εις το πηλίκον. Υπαίθριο BAR, όπου ο καθένας λειτουργούσε ως διακοσμητικό στοιχείο, ενός περιττώματος. Γιατί φιλιτάτη κυρία "Πάολα", με καλείς να παρευρεθώ με άλλους ομοίους μου -τι λέξη κι αυτή- σ' ένα χώρο.

Για να κινώ τι, για να πω ή να ακούσω τι; Ποιά η διέξοδος και η έκφρασή μου ως άτομο; Αφήστε μας να συνειδητοποιούμε ο καθένας με τον προσωπικό του τρόπο, τι είναι. Εσείς, το μόνο που προσπαθείτε να πετύχετε είναι να επιδείξετε, για να μην πω επιβάλλετε —έναν ορισμένο τρόπο συμπεριφοράς, ή ακόμα να πείτε —και μην σας φανεί παρόξενο— το γιατί. Αυτό το γιατί, όπου επιθυμώ να καταρρίψω με τη σιωπή μου.

.....

ΑΡΝΟΥΜΑΙ ΤΟ ΧΑΡΑΚΗΤΗΡΙΣΜΟ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΣ. ΕΙΜΑΙ ΜΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ ΕΝΑ ΑΝΔΡΙΚΟ ΣΩΜΑ, ΠΟΥ ΚΟΥΒΑΛΑΪ ΜΙΑ ΨΥΧΗ, ΠΟΥ ΛΑΧΤΑΡΩ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩ, ΝΑ ΑΠΟΜΥΘΟΠΟΙΗΣΩ ΚΑΙ ΝΑ ΧΤΙΣΩ ΜΕ ΤΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΠΟΥ ΘΑ ΜΑΣ ΕΝΩΣΕΙ.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΟΥΤΕ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΣ, ΟΥΤΕ ΕΤΕΡΟΦΥΛΟΦΙΛΟΣ, ΟΥΤΕ GAY, ΟΥΤΕ ΑΔΕΡΦΗ, ΟΥΤΕ ΠΟΥΣΤΗΣ, ΟΥΤΕ ΠΑΘΗΤΙΚΟΣ, ΟΥΤΕ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΣ.

ΑΠΛΑ: ΘΕΛΩ ΝΑ ΑΦΗΣΩ, ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ, ΝΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΘΕΙ Σ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΘΕΙ, ΕΙΤΕ ΑΥΤΟ ΛΙΓΕΤΑΙ ΑΙΩΝΙΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ, ΕΙΤΕ ΕΣΩΤΕΡΟΣ ΕΑΥΤΟΣ.

ΕΣΥ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΤΟΥΤΕΣ ΤΙΣ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΣΥΝ-ΚΙΝΗΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΣΟΥ ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ ΤΟΥΤΟ: ΘΑ ΜΕ ΒΡΕΙΣ ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΩ ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΜΕ ΥΓΡΑ ΜΑΤΙΑ ΣΕ ΑΔΕΙΟΥΣ-ΓΕΜΑΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ. ΑΝ ΚΑΠΟΥ ΜΕ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΘΕΛΗΣΕΙΣ ΝΑ ΜΕ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ, ΑΣΕ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΑΠΟ-ΛΟΓΗΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΟΥ ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ....

ΔΙΑΤΗΡΕΙΣΤΕ ΜΟΥ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ, ΤΩΡΑ, ΝΑ ΣΩΠΑΣΩ.....

[M] Ένας Άνθρωπος

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΨΥΧΟΤΡΟΦΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΨΥΧΟΤΡΟΠΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Η εξέγερση εναντίον στην εξουσία ήταν και παραμένει μέχρι σήμερα, το αληθινό αμάρτημα, το κλασσικό έγκλημα της ατομικής προσωπικότητας.

Η ανακάλυψη της ασπιρίνης το 1899 και η παραγωγή της από την BAYER σημαίνει συναμα και την γέννηση της φαρμακευτικής βιομηχανίας, μιας βιομηχανίας όπου μέσα από ένα μηχανισμό διανομής, καλείται (Μέσο της δυνατότητας της αμεσής πώλησης στο πλατύ κοινό) να θεραπεύσει μια κοινωνία η οποία μέσα από ένα τεραστίο Ζουρλομανδία επανενταξής (Χρησιμοποιώντας και το νομοθετικό σύστημα) δημιουργεί "ψυχικές ασθένειες".

Εδώ βεβαία απαραίτητος σκοπός είναι ο εγκλεισμός σε ψυχιατρικό νοσοκομείο.

Το Κράτος θεραπευτής είναι γεγονός. Κοκτεϊλ ψευτοδιεργετικά και παυσίπονα που βοηθούν τους εργάτες να αντέξουν τον ρυθμό της αλλυσιδίας παραγωγής. Επιβολή και χειραγωγή με σκοπό την συντριβή της ανθρωπίνης υποστάσης μέσα από την χημική φυλάκη του ψυχοτροπού.

Δημιουργία εγκλειστών πειραματοζώων με σκοπό την επινοήση νέων μεθόδων φυτοποίησης του ασθενή. Ολα αυτά λοιπόν ενταγμένα στην βιολογική του ότι, αν δεν καταλαβένει αυτά που κάνει ένα ανθρωπινό ον κανέ του διαγνώση, τασονται στην προσπάθεια της σύγχρονης ψυχιατρικής να χαρακτηρίσει "ψυχοπάθεια" και "έγκλημα" ότι δεν εντάσσεται σε συγκεκριμένους κοινωνικούς ρόλους που επιβαλεί η εκάστοτε εξουσία. Πιο συγκεκριμένα ένας από τους πιο φημισμένους Αγγλους ψυχιατρους της δεκαετίας του 50 ο ROBERT H. FELIX έλεγε ότι το πρόβλημα με τους ψυχοπαθείς και τους έγκληματιες είναι να βρεθεί ένα φάρμακο για τον εγκέφαλο που να τους γερνάει όσο γίνεται γρηγορότερα, γιατί μετά την μέση ηλικία αυτοί οι άνθρωποι το βρίσκουν υπερβολικά κουραστικό να δημιουργούν φασαρίες.

Οι ευχές του εκπληρώθηκαν πολύ σύντομα όταν από το 1955 και μετά, άρχισε η χρήση της Φενωδιαζίνης (Δαργκκτεϊλ κλπ.) και αργότερα του Αλοπεριντόλ σε κανονική δοσολογία.

Έτσι λοιπόν μέσα από νομοθετικούς μηχανισμούς η εξουσία προσπαθεί να ελέξει ταξινομώντας-σε κατηγορίες αρρωστών- την ανθρωπινή συμπεριφορά, σηκώνοντας ταυτόχρονα και την καταπίεση της μέσα από εξυπνά

φτιαγμένα νομοθετήματα.

Εκκινώντας βασικά σ'είας και συγκεκριμένα επι Υπουργίας Λαδά και συνεχίζοντας επι Υπουργού του ΠΑΣΟΚ Φλώρου (N.1729/87) ερχονται να περάσουν την πλήρη αστυνομίευση-καταστολή όπου ο "ψυχικά αρρωστός" χρειάζεται πλέον να επιδεικνύει την αστυνομική του ταυτότητα, γιατί τέτοια προβλέπει ο νόμος αυτός: Η συνταγή πρέπει να γράφει συνταγή ναρκωτικών και τον αριθμό της αστυνομικής ταυτότητας του ασθενούς! Κι έρχεται τώρα η μέχρι πρωτίστως Υπουργός υγείας Γιαννακού Κουτσίκου η οποία έχει διδαχτεί το θέμα από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα (Διεθνές κέντρο εξουσίας) και έχει δει πως αντιμετωπίζεται το "πρόβλημα" της κατάχρησης ουσιών σε κοινωνίες "προηγμένες".

Ετσι απαλλάσσει τον όρο συνταγή ναρκωτικών που εισήγαγε ο Φλώρος (N.1729/87) και εισάγει στη θέση της ένα κωδικό αριθμό για να διασφαλίζεται έτσι το απαγορευτικό (Ο ΒΚΑΜ σε πλήρη εφαρμογή).

Παραμένει όμως η αναγκαιότητα της γραφή στη συνταγή του ασθενούς ο οποίος θεωρείται πλέον υπο-πτος. Είναι λοιπόν η φαρμακο-αστυνομο-ταξινόμηση βρίσκεται σε πλήρη εφαρμογή όπου οι προσωπικές ταυτότητες γίνονται τερα-στία κελλιά (Μεσα από ένα συγκεκριμένο ορίσμο) έτοιμα να εγκλείσουν όλους δεν παραγουν.

Εκπονος τους η προστασία της κοινωνίας και η εμποδισή της αποσυνθε-σης των θεσμών της.

Τον ρολό βεβαία του θεραπευτή περα από τα ψυχοτροπα έρχεται να δώ να το παίξει ο ψυχίατρος. Συνδεοντας τις έννοιες "ψυχασθένεια" και εγκληματικότητα εναντιώνεται σε κάθε προσπάθεια διακρίσης τους, με τον ισχυρισμό ότι ψυχική αρρωστία και εγκλημα είναι ένα και το αυτό, και ότι οι ψυχικά ασθενείς είναι επικίνδυνοι μια και που οι ψυχικά υγιείς δεν είναι.

Ετσι λοιπόν η εσκεμμένη προσπάθεια (Του Κρατους θεραπευτή) συσκότισης των διαφορών μεταξύ ψυχικής αρρωστίας-ψυχιατρικού αδικήματος και επικινδυνότητας-ποινικού αδικήματος έχει σαν αποτέλεσμα την προσπάθεια αντικατάστασης της αυτοδιαθέσης της επιθυμίας σε θεραπευτική

τυραννία μέσω των ψυχοφαρμάκων όπου μετατρέπουν την ανθρώπινη φύση σε πειραματοζώο.

Κάθε φορά που οι ψυχίατροι διατυπώνουν ένα καινούργιο κανόνα ψυχικής υγείας με την απαραίτητη φαρμακευτική αντιμετώπιση, δημιουργούν μια νέα κατηγορία ψυχικά αρρωστών όπως ακριβώς κάθε φορά που οι νομοθέτες θεσπίζοντας ένα καινούργιο περιοριστικό νόμο δημιουργούν μια νέα κατηγορία "εγκληματιών".

Λέγοντας φυσικά "αρρωστούς" δεν θα θέλαμε να θεωρήσουμε έτσι μια μερίδα του κοινωνικού σώματος

"Σχιζοφρενείς-παρανοϊκούς" αλλά όλους

εμάς που από την στιγμή που θα

γεννηθούμε η κοινωνία

μας φοράει ένα ζουρλο-

μανδύα. Μας "διαπαιδα-

γώνει", δηλ μας αναγκα-

ζει να συμμορφωθούμε στις

δικές της επιθυμίες δια-

μορφωνοντας τις συμβο-

λικές μορφές της τρε-

λλας που παράγει, αλλά

επιπλέον καθορίζοντας τον

τρόπο ύπαρξης,

διευθύνσης, ενίσχυσης και

καταλήξης αυτής της

παραγωγικής (Βιομηχανικής)

διαδικασίας.

Μεσα λοιπόν σ' αυτό το

πλαίσιο οι όροι "υγεία"

και "τρελλα" γίνονται υποπτοι.

Ο "σχιζοφρενής" μπορεί να

είναι κάποιος που δεν ~~μπορεί~~

ή δεν θέλησε να υποταχτεί. Τιποτα άλλο.

Έτσι λοιπόν αγχολυτικά και ψυχοτροπα λειτουργώντας πάνω στο ανθρω-

πινο μυαλό και σώμα έρχονται να αναδείξουν συγκεκριμένους κοινωνικούς

ρόλους-φυλάκες όπου η ανθρώπινη υποσταση θα μπαίνει σε μια διαδικα-

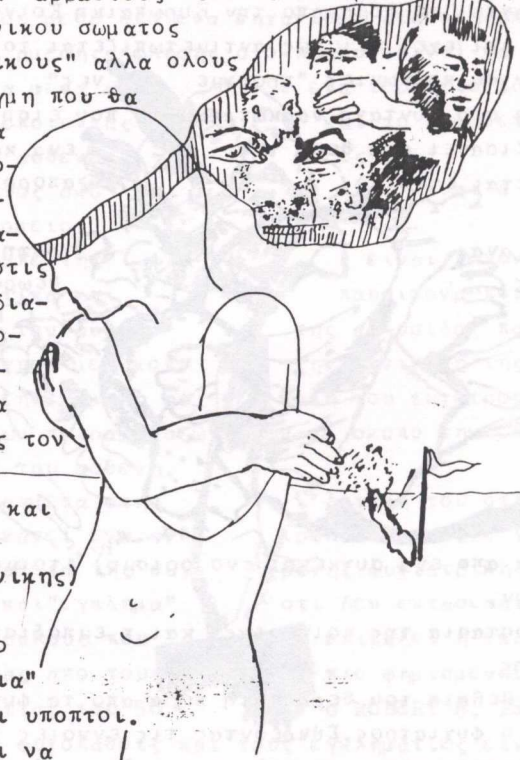
σία θεραπείας και η κάθε προσπάθεια αντίστασης θα χαρακτηρίζεται

ψυχοπάθεια και εγκλημα.

Τα Ψυχιατρεία τώρα σαν χώροι πειραμάτων και εγκλεισμού υπάρχουν εδώ και

τρεις περίπου αιώνες, ενώ οι αποφείς του ανθρώπου για την τρελλα είναι

τόσο παλιές όσο και η γραπτή ιστορία.

Μια μελέτη της προελεύσης των Ευρωπαϊκών τρελλοκομείων τον 17ο αιώνα κάνει ολοφανερά την διαπίστωση ότι κατά την εγκαθίδρυση τους οι θεσμοί αυτοί δεν θεωρούνταν ιατρικά και θεραπευτικά μέσα, αλλά κατασκευασμένα παρομοία με φυλακές, για τον εγκλεισμό των κοινωνικά ανεπιθύμητων ατόμων.

Γύρω από αυτόν τον πυρήνα αναπτύχθηκε ένα πλατύτερο θεσμικό σύστημα δημοσίων και ιδιωτικών νοσοκομείων και τρελλοκομείων, και ο εγκλεισμός σ' αυτά βαθμιαία καθιερώθηκε να δικαιολογείται με βάση την "παραφροσύνη".

ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΤΑΠΙΞΗΣ

Η ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΒΑΒΥΘΕΡΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ

Η Τρελα υπάρχει σαν ένα είδος παραληρηματος όπου συνιστάται στο να εκφράζει μια ανείπωτη αλήθεια σε μια απεριγραπτή κατάσταση.

DAVID COOPER

ΙΣΤΕ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΡΕ; ΦΩΝΑΞΕ Ο ΓΕΡΟ ΣΟΦΟΣ. ΟΤΕ ΔΕΙΧΤΕ ΜΟΥ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΣΑΣ

Σεπτέμβρης μήνας, βαθυ φθινοπώρο. Νοεμβρης μήνας, χρονικός τοπίς που μισρίζει σεσερεβή.
Σεπτέμβρης μήνας, μήνας των δικιών. Διασπασμένοι και καταδυσπασμένοι μαθητές κληρονομήσαν
το τα ΜΑΤ, διασπασμένα 33 αναρχικοί επειδή ευφράδαν εμπράντια αλληλεγγύη στους
καταδυσπασμένους, διασπασμένοι αναρχικοί μαθητές, δια εμπερημένο σχολείου, χωρίς το παρὰ-
πρόσθετο στοιχείο, πέραν της ιδεολογικής ταυτότητας των μαθητών, διασπασμένοι οι Μαρξίνοι
ή Στροφιστές, αναρχικοί αλληλεγγύηδες έχουν κληρονομήσει πρόγνωση, διασπασμένοι αναρχικοί-
ήτοι αρχόντες, διασπασμένοι ο ελεγχόμενος φυλακισμένος Γ. Παροπουλός, διασπασμένοι...

Μήπως δεν είναι πασιφανές πως διασπαστεί μια συνολική αντίληψη, μια σταθερή
ζώνη; Διασπαστεί η επιθυμία της ρήξης με το καθεστώς, της ευκρινούς με
την απαιτοχθέν ευπορευομένη εφόδια. Αυτή η επιθυμία δεν μπορεί παρά να
είναι παρανομία για και πραγματώνει τα όνειρα των ποιητών. Αυτή η επιθυμία
δεν είναι παρά η παρανομία που αντιδίδεται στην νομιμότητα του κράτους.

Είκοσι ενός αναρχικών είναι ταυτισμένη με τον νεαρό, μαλλιά, με το παλόνι στο
ρι και την ανομολογητή καταστροφή στο τσεπάκι. Είναι χωρίς λόγο. Χωρίς λόγο.
Αλλά και μια εικόνα που εισάγει με ένα ρολό στο κοιλιακό χιτώνισμα. Ο ρολός
ή "αναρχικός". Ένας ρολός που διασπαστεί στην κοιλιακή και θώρακος και ετερεί
οστρακίζεται στη γραφικότητα. Και φυσικά υπάρχουν άνθρωποι που ταυτίζονται με τον
κόλο, με τα χαρακτηριστικά που αυτός εισάγει. Αυτό το υποβόσκω σε τους το καταλογί-
ουμε, ειδήλλως θα υποβαθμίζαμε ανεπιτυχώς τους σχεδιασμούς της κυβερνητικής.

"Το βασίλειο είναι να αποξενωθεί ο άνθρωπος από τις επιθυμίες του, και να βρει
καταφυγή στο θάνατο σε ελεγχόμενη ζωή. Μόνο η τρίτη δύναμη δεν έχει
με τη να ταυτιστεί, ούτε αντίπαλο, ούτε όπλον επαγαστατή ηχρη. Προκειται για
τη δύναμη της ταυτότητας, εκείνη που ο καθένας αναχωρίζει και βρίσκει
τον εαυτό του. Εδώ κανένας δεν αποφασίζει για μένα, ούτε εγώ νομίζω μου.
Εγώ η ελευθερία μου, είναι ελευθερία άλλων." R. Vanier

Οι δυνάμεις του Νοεμβρη έπαιξε τον κοινό. Ο ρολός του αναρχικού χιτώνισμα
και αναδύεται μια συνολική αναρχική αντίληψη, πλησία σε θεωρία και πράξη,
που ενδυναμώνεται με μια θεωρητική επένδυση από ανθρώπους, που μας έχουν βγάλει
από τους, το μεσα-εδώ.

Αυτή η ευρήση αυτού του κοινού δεν αποσπαστεί από πονύρια στην
κοινωνία του θάνατος που διαχρονί, πονύρια παρά μόνο στα ίδια μας
τ' αυτιά. Μπορούμε να δούμε ευχόμενες ημέρες, βούρα μισροφώνια, τους
φασιστοειδείς των κομμάτων γ' αλυστάγε ηακτιοφάνεια.

Ιστε επαναστάτες ρε; Φωνάξε ο γερο-σοφός. Τότε δείχτε μου τους φυλακισμένους σας.
Έχετε μια βόλτα μπροστά στις φυλακές και τα διασπασμένα...

...Κι ὄχες οἱ μουσικὲς τώρα νὰ σταματήσουν
καθὼς τὸ φεγγάρι μας κοιτά
γιὰ τελευταία φορὰ
καὶ ἡ καρδιά μας γίνεται κομμάτια
κάτω ἀπ' τὸ βάρος
ἐνὸς ἀσκήπτου συναισθήματος ...

ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ ΜΟΥ'ΠΕ.ΕΣΥ;
ΓΡΕΧΟ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ
ΥΨΑΛΟΥΣ ΣΕ ΒΥΘΟΥΣ
ΣΚΟΤΕΙΝΟΥΣ

Η ΥΛΙΑ ΜΠΕΡΔΕΥΟΝΤΑΙ
ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΜΟΥ
Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ
ΚΛΑΙΕΙ

Σελήνη περπατάς
στον στρογγυλό άστρα
διαβρώνεις
Γελαία πρόσωπα και λόγια
Ασυνάρτητες...

ΟΤΑΙΝΕΝΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ
ΣΕ ΒΑΠΤΙΑ ΚΑΦΡΩΝ,
ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΣΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

...ΤΙΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ
ΣΙΓΟΥΡΑ ΝΑ
ΠΕΤΑΝΕ
ΣΤΙ' ΑΥΤΙΑ ΣΟΥ.

Ξεπασε το κουτί της σωτηρίας
στο έφομο
και κάθε ήχος κόπηκε
από το ρεα...

Κολυμώ στη μελαγχολία των
φθινοπωρινών σούρπων.

ποιήται είναι από την Της ποιήτων μελαγχολία

Ένα μισοφέγγαρο παρουσιάζεται
 στο σκοτάδι της απαρξίας μου
 λίγο πριν σβηστού.
 Κίτρινο μισοφέγγαρο.

Το χρώμα της απουσίας σου

κι αν ήταν να μην είναι έτσι
δεν υπάρχει λόγος να τα
φαντασιείς αλλιώς έτσι.
Τις πεταλούδες σίγουρα
να πιάνει ο' αμνά σου
Για μεγάλη κόμμη βλάα
να έχουν...

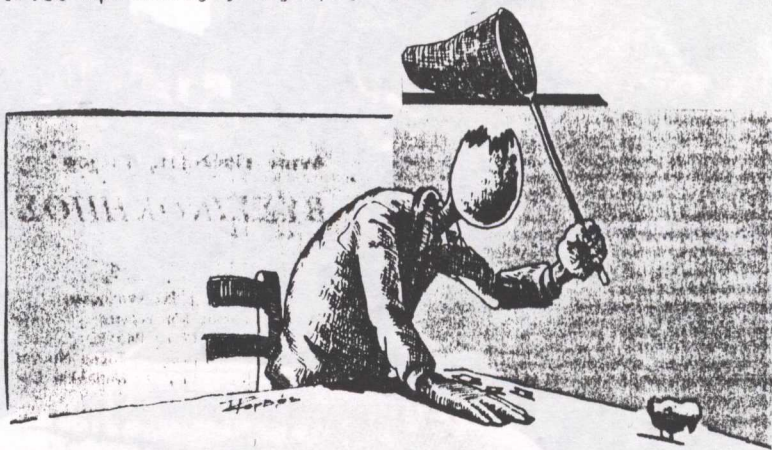
Δημιουργείται ένα ζήτημα σε σχέση με την πολιτική αλληλεγγυής που ακολουθείται κάθε φορά για την απελευθέρωση κοινωνικών αγωνιστών-ομήρων του κρατικού μηχανισμού.

Χαρακτηρίζεται κοινωνικός αγωνιστής αυτός, που μέσα από το φάσμα της καθημερινής του δραστηριοποίησης, πραγματώνει την ανατροπή των αστικών κοινωνικών θεμάτων, σε αντίθεση με αυτόν που διαχωρίζει την πολιτική του δράση από τις καθημερινές καταστάσεις.

Αυτός ο κοινωνικός αγώνας είναι και το κύριο χαρακτηριστικό αυτών που συλλαμβανονται και συναμα ο κύριος συνδετικός κρίκος με αυτούς που θα συμπαρασταθούν. Κι εδώ τονίζω ο κύριος συνδετικός κρίκος, γιατί τυχαίνει πολύ συχνά να υπερασπιζόμαστε ανθρώπους που δεν τους έχουμε γνωρίσει ποτέ σε επίπεδο διαπροσωπικό.

Ταυτόχρονα με τον προσδιορισμό τρόπου έκφρασης της αλληλεγγυής, αν και δεν θα έπρεπε σύμφωνα με τους νόμους της απλής λογικής, τίθεται κι ένα ερώτημα:

η πολιτική αντίληψη θα ενσωματώσει την εμπραχτή αλληλεγγύη στους κρατούμενους μέσα στα σωθικά της ή θα δανειστεί πρακτικές ξένες προς την ίδια της την ουσία;

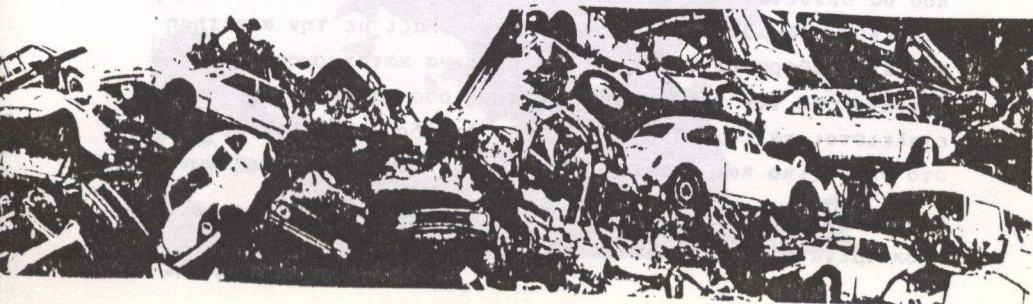
Ός τα σήμερα εκείνο που κατά κορον παρατηρείται είναι μια αλληλεγγύη, που πέρα από μια παγία πολιτική πρακτική (πορεία, αφίσσα κ.λ.) κινείται μέσα στα πλαίσια αυστηρά της κυριαρχής αστικής αντίληψης. Επειδή κι απ αυτούς που την ασκούν υπάρχουν σαφείς αντιφάσεις που αναδεικνύονται, τονίζεται η αποδεδειγμένη "αποτελεσματικότητα" και γίνεται επικλήση της αναγκαιότητας αυτής της αποτελεσματικότητας από τις ασχημες συνθήκες ομηρίας των εκαστοτε κρατούμενων στις φυλακές. Εδώ τονίζω το "παρατηρείται κατά κορον", γιατί μοιάζει πια να μην υπάρχει τρόπος αλληλεγγυής ουσιαστικός πέραν από την επαίτεια συμπαραστας από τους διαφορους "επώνυμους", φορείς, καλλιτεχνες.

Με αυτόν τον τρόπο όχι μόνο διακοπτεται η ροή μιας αντιεξουσιαστικής δράσης, αλλά ολη αυτή η αντιεξουσιαστική αντίληψη αντιμετωπίζεται απο τα ίδια τα υποκείμενα της σαν μια διατρητή θνησιγενή ουτοπία.

Στην αντίθετη περίπτωση ο αξονας αλληλεγγυης δεν μπορεί παρα να αποτελεί συνεχεια και προεκταση αυτού του κοινωνικου αγωνα που ασκείται καθημερινά. Κι επιεδή φανταζομαι οτι εχει ωριμασει η κατάσταση που προξενησαν οι παραπάνω παραγραφοι κι ηρθε η στιγμή των προτασεων, ε λοιπον εγω δεν θεωρω σημαντικό το να προτεινω κατι συγκεκριμενο. Στην παρούσα φάση θεωρω πιο σημαντικό να πληξω την αποτελεσματικότητα των μεθοδων ασκήσης αλληλεγγυης που ως τα τώρα εχουν δοκιμαστει. Το θεωρω πιο σημαντικό, γιατί αυτή η "αποτελεσματικότητα" είναι που εχει μπλοκαρει κάθε διευρυνση των πρακτικων αλληλεγγυης και μας εχει καθηλώσει σε αντιφατικές λειτουργίες. Ξεπερνώντας την "αποτελεσματικότητα" των πρακτικων αυτων θα απεγκλωβιστουμε και τότε—αυτο είναι το πιο σημαντικό—θα δοκιμασουμε δικα μας πραγματα, που θα είναι και πιο αποτελεσματικά μια και θα συντιθενται με μεγάλη ευκολία απαλλαγμένα απο αντιθετικές καταστάσεις.

Ταπεινή μου αποψη είναι πως η απελευθέρωση των εκαστοτε κρατουμενων αγωνιστων δεν ήταν αποτελεσμα κινηματικων διαδικασιων αλληλεγγυης—χωρίς να θελω να υποβαθμίσω την συνεισφορά τους—ως ενα τουλάχιστον βαθμο—αλλά κυρίως η αδυναμία του κρατικου μηχανισμού να υπερβει τις αντιφάσεις της δραστηριότητας του στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας. Αυτος είναι και ο αξονας στον οποίο κινείται και η νομική υπερασπισή των κρατουμενων.

Έχουμε επομενως "μία συνιστώσα όποιας εστω συνεισφοράς στους φυλακισμενους αγωνιστες, που εμπεριεχει επαγγελματίες "καλλιτεχνες", "εκπαιδευτους" κονδυλοφορούς, μισθωτους πολιτικούς και "μαζικούς" φορείς, ταυτοσημή με την συνιστώσα μεγιστου κακου στην όποια κινηματόκη προοπτική του αντιεξουσιαστικου λογου; που περα απο αυτοκαταστροφικές τάσεις, προσφέρει και διάφορα αλλοθι συμπαράτασσομενος με κομμάτι του κυριαρχου λογου.

Είτε το πελούμε είτε όχι, η πολυμορφία του κοινωνικού αγώνα αντανάκλαται από την πολυμορφία δράσης αντιστασιακών ομάδων. Έτσι δικαιολογείται και το γεγονός πως ο εκαστοτε συλληφθείς αντιμετωπίζεται με διαφορετική δυναμική, εξαρτώμενη από τη συνάφεια των ομαδοποιήσεων. Αυτό το γεγονός μαζί με τις διαφορές που ανακύπτουν μεταξύ των ομάδων από τις αντικατατιθέμενες ή και αντιτιθέμενες αποψεις και εκτιμήσεις, αποτρέπει την συγκροτηση ενός ενιαίου αντιεξουσιαστικού κώδικα αλληλεγγύης κι επιτρέπει ταυτόχρονα ευκαιριακές αρπαχτές λύσεις που προσφέρονται από τις συνταγές της κυριαρχής λογικής.

Τώρα όσον αφορά τις εκ των προτερων δεδηλωμένες εκτιμήσεις για την αναποτελεσματικότητα μεθόδων περαν αυτών που έχουν δοκιμαστεί και με προταξη την αναγκαιότητα άμεσης απελευθέρωσης συντροφών του στυλ: δε δεχομαστε να φαχτούμε πάνω στους συντροφους μας, αυτές χαρακτηρίζονται τουλάχιστον χυδαίες, μια και δικαιολογούν ας πούμε

το φαξίμο πάνω στα 3-κάτα μέσον ορο-θανάσιμα εργαρικά ατυχήματα τη μερα ή το φαξίμο πάνω σε εκατονταδες άλλους φυλακισμενους. Εδώ παρατηρείται το φέτιχ της συντροφικότητας.

Είναι ίσως η πρώτη φορά που ο πολυπαθής αντιεξουσιαστικός χώρος απ' ότι φαίνεται θα συνυπαρχει για αρκετό καιρό με την ομηρία τριών αναρχικών.

Κυριακός Μαζοκοπος, Νίκος Μαζιώτης και Χριστοφορος Μαρinos.

Οι φυλακισμενοι θα λειτουργήσουν συσπειρωτικά όχι μόνο σε επίπεδο πρακτικής συνεργασίας, αλλά και σε επίπεδο συγκροτήσης ενός ενιαίου πια αντιεξουσιαστικού κώδικα αλληλεγγύης, που θα συνθέτει τις δυναμικές-αντιπαρτιθέμενες ή αντιτιθέμενες-ενός πολυμορφου κοινωνικού αγώνα. Μαζί με την απαίτηση της απελευθέρωσης των ομηρών, πρέπει να κατοχυρώσουμε την ακεραιότητα των προσωπικοτήτων τους όσο καιρό παραμένουν εγκλειστοί και να τους κρατήσουμε σαν δρώντα υποκείμενα στο θεωρητικό και πρακτικό μέρος του κοινωνικού μας αγώνα.

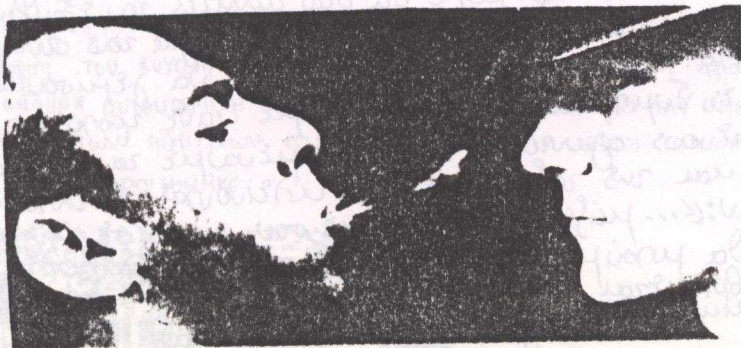
Να κρατήσουμε τους συντροφους μας ζωντανά και δρώντα πολιτικά υποκείμενα κι όχι πολιτικά κλινικά νεκρους.

ΣΥΝΕ
ΡΓΑΣΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΟΜΑΔΩΝ
ΓΙΑ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΑΛΛΗ
ΛΕΙΤΥΧ
ΑΔΙ
ΤΗΝ
ΠΟΛΥΜΟΡΦΗ
ΔΡΑΣΗ

Η επιθυμία να λειτουργήσει ένας ενιαίος αναρχικός-αντιεξουσιαστικός κοινωπικός αλληλεγγύης, που να συνδέει τις δυνάμεις ενός πολυμορφου κοινωνικού χώρου, οδήγησε στο να συχυροτηθεί η "Συνεργασία αναρχικών ομάδων για την κοινωνική αλληλεγγύη και την πολυμορφική δράση". Παρότι στο παρελθόν να ήταν δύσκολο για τον "χώρο", μέσα σε δυο-τρεις μήνες, 8 ομάδες από διάφορες περιοχές, έχουμε υπααίτησει ένα εθιμικό βήμα επισημότητας και έχουμε συνδιοργανώσει ήδη τρεις ευδηλωθείς-εθιμικές-ενημέρωσεις (Ν. Λιόβια, Γιαννίνα, Πάτρα). Το πιο επικριτικό αποτέλεσμα είναι ότι απουσιάζουν, με χρηστικό ρυθμό, ισχυρά αντισημιαστικά από μας, σε σχέση με την υπααίτηση, και παρατηρείται, και μεγαλύτερη δυνατότητα να δημιουργηθεί ισχυρός χώρος "επιδόσεων" εθιμικών πράξεων από μερικούς υποκειμένους της κοινωνίας ή και μεμονωμένων ατόμων. Η "συνεργασία" να συνεχιστεί να δημιουργεί σχέσεις, και θα τη συναντήσετε εύκολα στο πλαίσιο κοινωπικού χώρου, και με εθιμικής διαδικασίας που προτιμολογείται και διώκεται.

«...θα των βρεις φεμισμένους και ηττημένους σε
χωντάρι, δεν είναι ανάγκη να το κάνουμε εμείς, θα
βυθωφεί Αθλιωτός να το κάνει...»

Χαρακτηριστικό για την εποχή μας τυλφώνημα
ασφαδίζη των Ν. Λισίων σε μιτρεα κοπείας ηωαζήμα
να σπυαζι σε «στέα ορρίων και ναρμωτικών οπείρας
αναρχικών». Είναι πασιφανές το υδός, η ευστοχία, η
σαφύτητα και γενιότερα το ετιοπείδο ως ανδρική
της "ταψ" και των "ύομων". Ανταναλτή της κοπείας
των διαδρόμων των σπυαζων μετρων βασανιστηρίων
εμνητοιομένη με στοιχεία από σπυαζήματα σε ορία
σπυαζουν.

Επείδη βέβαια η «σπείρα αναρχικών» αρέουεται σε
πολλοπλήες εφωρεφής δραστηροτιές πολιτικού και
πολιτισμικού περιέχομένου εδώ και 3 χρόνια περίορτα
υομένου του αζήνα εναυια στην πρέβα και στους
βιασμούς συναιών, η επείδη οι άνθρωποι του νόμου
και της ταψ είναι αυτοί που έχουν το μερίδιο του
λέουτος στην διακίνηση ναρμωτικών στην περιοχή, καλ
ήτοις φεγμωάνων κοπείας στα προπύργια της καταστο
λής, είναι πολύ πιθανόν να εισβάδουν στο σπίζι (όπως
προεδροποιήσαν) να ηρημοποιήσμε σαν χώρο ευφρασης,
διομορξίας και στέγης, σπίνοντας τις γνωστές ηελέτες
σπυαζίες της. Γνωρίζουμε ότι σαν αρμίες τα εφελωμένα
ασμίου πολιτισμού αποτελούμε απείλη για τους σπυαζές
του αλλοιά δεν έχουμε καμία διάθεση να ηερίσουμε τις
φύλακες. Συμμετασπείρασσε υδν με καθε τρόπο σπας
δωμωμένους σπινιότες και ηερίμεσμε τα όρτανα η
νόμων και της ταψ τους που κλέινοντας το τυλφώνιο
δύλωσαν: «...μάζεψε την κορμή σου γιατί σε λίγ
μέρες θα μωρμέ στο σπίζι και θα σπυαζώμε
οποίου βριαλέται μέσα με την κατωχρία της χρίσας
ναρμωτικών...»

Αντεξουσιαστική ομάδα Ν. Λισίων
Μουσείο σύνολο Οχρα Σπυαζαζι

Λοιπόν, "δωρηματοίτες", όλοι θα έχετε συνουθεί για το ζήτημα της περιοχής της Ραδιοφωνίας, που έχει βαλρί τελευταία ο δήμος στν προοινηίο.

Όργωνε και δωμεντρωδν. Πηχόμε λοιπόν οι εμεις στην περιβοντν δωκεν-
τρωδν - των 50 ατομων - στην ηλρεια Ν. Λιοδων. Όλα ήταν όπως θα
μηνόρυνε να φανταστεί οι ο πιο φυλλοαφμενος δμότης. Ηταν δλοί "εμεις".

Η ηλρειαδία είχε ζητήσει προτασεις από τον Δήμο για την Ραδιοφωνία
επλ ηλρεια, οι ο Δήμος δν εδένε. Τώρα που η "έξουσία" άλλαξε εμείς, η
το ζήτημα πρσφεται για απηολίτευση, αλλά δωκίμα και για φηφοδία.

Όλοι αυτοί βεβαία έχουν δαν επαγγελία τις ηλρειες τους μανούρες.

Τελικά, για μας όλους τους υπολοιπους εμείς έχει πως δαν φουεί η
Ραδιοφωνία, να εταεί ο περιορισμός για απαρρυνη ιτιελιων κλους
απώ των 4 μετρων, και φουεί, θα χμνουμε ηλρειατοικες. Κί αλλες.

Όσον αφορά τους επαγγελματιες της ηλρειας ποτε δν η-περσσαν τα
αρία της φαιδρότητας και του ηλρεια. Όσον αφορά τώρα τους ηλρεις
που θα ιτιέουν, αδιαφορ μας είναι αν ιτιέουν οι οι ιοί οι εταεμεία.

Εμεις είναι επλρεις. Όσον αφορά εμεις βεβαία, που δν πρσκαφάστε
οτε για ιομιατιες μανούρες, οτε για ιοιτελεις δωκετος, απλά εταεμεία
οπεναντί - χωρίς μόνο να κοίταμε.

ΣΤΗ ΠΑΡΑΕΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΔΩΚΕΝΤΡΩΔΗΣ.

Αχρτεία πρώτη:

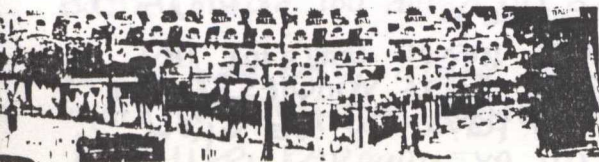
Όταν ημεις να δωκερουμε τον δήμαρχο και να του πουμε ποδο ομρφος
είναι μέσα στην δλωμιασούρα ηκρεντες των ιοιων εταεμειων, ένας
από τους 5-6 απηλμιαρχους μας απάντησε: "... για είναι δύνατον ένας
αρχοντας (sic) 180.000 ανδρπων να ιομιασούρε με ποδηλατο; ...".

Αχρτεία δεύτερη:

Μόνο ένας αχρτης θα μηνόρυνε να είναι υπομιασος εταεμειος ηλρεια-
οιρατιου χαρακτρα. Μόνο η παρσβία του ηλρεια.

Αχρτεία τρίτη:

Ο υπομιασος του δωκεντρωδν, ο αριστερος, το ηλρεια κλη. αψω
εταεμειος απηλμιαρχος και απηλμιαρχος ηλρεια για την απηλμια
των υπαρκωντων ηλρειατων και ηλρειατων ηλρεια, όπως καταδρηνε
ταίκα δν παρσβιηθηκε.

0- **Τ**η σκοτώσαν στο ζύλο, μάννα τριών παιδιών, τη σκο-
τώσαν στο ζύλο, θυμά του άγριου ζυλοδαρμού, είχε
προδοκοπηθεί άγρια, κατάγμα στο κεφάλι, ζύλο μέχρι
θανάτου μπροστά στο μπρο, βίαια χτυπήματα, δεν
ήθελα να τη σκοτώσω, η "άτυχη" κωσταντίνη λ., ξεθω-
ριασμένη φωτογραφία λαμυρό χαμόγελο και το κέρι
στη μέση ... άραγε χαμογέλας ακόμα εκεί που
είσαι; ο πυροβολισμός ήταν εξ ελαφής, είδε τα
τρία παιδιά να κλαίει και την κωσταντίνη να είναι
πεσμένη μέσα σε μια χίμη αιμάτος...

Τα μαγκέν δεν ανεβαίνουν μόνο στις πισσαρέλες, αλλά
πολλές από αυτές... Τη σκοτώσε κατά λάθος, όπως κατά
λάθος σπάμε ένα βάζο... Η Ντέλια Σ. η αφαλατω-
δης κυλλωνή που βγήπετε στη φωτογραφία...
"Αυτή δεν είναι γυναίκα - είναι ένα κομμάτι πάθος
σου στη θέση της καρδιάς έχει χρηματοκιβώτιο"
... για τις κυνές νύχτες της ζωής σας... μαύρο
διαφανές ύφασμα στο νεγκλιζέ της κάρνι λ....

Τα πέταξε έξω "όλο" η Τελόρια... φτάσαμε στη
όρια της εξάντλησης λένε οι εργαζόμενες μητέρες
... "ένας διαρκής αγώνας είναι η ζωή μου" λέει
η Φωτεινή Π. "κάθε μέρα δε διαφέρει από την
άλλη. Όλες οι μέρες είναι" λέει η Εύη Π. όλα
τα μάτια στο "αρκουδάκι" ... κάρφωσε το φαλίδι
στο στήθος της γιατί δεν ήθελε να του εμψυ-
κώσει: "ήμουν εντός εαυτού ... δεν θυμάμαι δεν
κατάλαβα πώς έγινε" Γεια, τι έχει για μεσημε-
ριανό; εγκελήματα για νόθους τιμής; ποιών;
μασάζ: "Η αυτοκρατορία των αισθήσεων"

Με πονηρές και μικρές αγγελίες παλεύουν του
υποψήφια θύματα τους; "Διαφέρει τα προ-
σόντα της προηγμένης (;) γυναίκας γιατί να μην βρεί
ένα παράδεισο, τον παράδεισο της επηλυκίας; (άλλα
αποσιειρωμένα μη φοβάστε)

Κτηνω δια ... ζύλο φόρτωσε μέχρι θανάτου την
έρμο σάντροφο του επειδή "είχε υποψιεστεί του
ΑΠΑΤΟΥΣΕ ... βρήκε τη μάννα του σε χίμη
αιμάτος

Πού είναι εκείνοι οι σύζυγοι του χτες, σαληροί, επιθε-
τικοί, άδρες ! πού είναι οι πόνοι στο μαυρισμένο χιάτι
τ' αποτοπώματα από τα δάχτυλα στο χάρουχο ; -39-

Το σπίτι είναι μια θανάσιμη παγίδα ... Εξουσία ή ακεί;

Γυναίκες, νυκοκοιρές, άρες, μπάσταρδες, μητέρες, στα-
γάδες, πόρρες, θυμίες, ισοσκόμες, εργαζόμενες, κοδαίες,
σεξο, ιαγλαματώδεις, χυμώδεις, προστοχές, μαρρωμένες,
χορευτικές, ωραίες, άσχημες, ψηλές, κοπές, χοντρές, αδι-
κατες, με κοιταγίδια, χωρίς, αποσχιχημένες ή όχι,
αποστειρωμένες ή όχι, σύζυγοι, αδελφές, γκαμένες,
γνώρι, σκύλες, μονιάρες, ηλικίες, βλαμμένες, για
λήπηση, κωλαρούδες ή χαμηλωκώλες, βύζαρουδες,
με φαγιόν, ρούζ, σε χρώματα πασιέλ ή άλλα
με καλλιά σε χρώματα πασιέλ ή άλλα με χαλκή
σε χρώματα πασιέλ ή άλλα...

Μαλίσσερό κατά προτίμηση βενίκα νυχιών.

Επί 4 μέρες βίαζαν 14χρονη την οποία είχαν κλειστεί
στο σπίτι τους ... 100βία χωρίς κανένα επιφρυντικό
στην 36χρονη μέγαλη ~~αυτή~~ ... τις φωτογράφιζε θυμίες.

Το τολμηρό θέαμα κερδίζει συνεχώς έδαφος στην αδι-
ταϊκή ύλη, πατέζηση επικεντρικότητες, εκμεταλλε-
νται τη δίψα που υπάρχει για το γυμνό και το όμορφο
ακόμα και σε εποχή της σεξουαλικής επανάστασης
μιας ελευθερίας που θήσαναρίζει. Καλλιστεία,
πασαρέλα, κορμιά, η παρυσία μερς της οφθαλ-
μής Αμερικής, σταρ Ελλάς ... Η σωματική της επιφάνεια
από την κοιλιά ... ο δοχοφόνος την έδειρε μέχρι
θανάτου, ήταν παραμόρφωμένη από τα
Βασανιστήρια του άντρα της.

Κορμί γυναικείο, άτριχο, βαρύ, ελαφρύ, χλευασμένο,
χρησιμοποίημένο, κοδαίο, κακοποιημένο, φασαρό,
βρώμικο, κουρασμένο, μπλαβισμένο, παρατα-

-40- Γέφυρο, ρυτιδιασμένο, αχρησιμοποίητο, πεταμένο, αυτιστικό... ..

Κραυγές και κατάρες για τη φόνισσα του 24χρονου... στο χαλί οι λώπρες από Ιβετιών... Η αμοιβή της εφησώ-
μενης γυναίκας... Τη βιάσε χωρίς να το θέλει... Η κοι-
τσοπούλου ισόβια για συνεξέλιξη σε φόνο

Κατακλύστηκε υπόθεση βιασμού με θύμη 12χρονη κατή-
τρια

Απείχαν και υπονοούμενα νέες στα Βόρεια προάστια
Βιοαντιστήρια σε ζυγαλικά στην ασφάλεια... Η ελπίδα δεν
είναι εδώ. Μία στις πέντε ελληνίδες παίρνει τεχνητο κώ-

Αντισυλληπτικό στο μηρό της γυναίκας, διάφραγμα
στον κόλπο της γυναίκας, χάπια στα σωθικά της γυναίκας...

Κραυγή και πόνος που σε χαράζει τη χείλια. Δεν πάλλεται
με απόρριψη στον αέρα. 6 στις 10 περιπτώσεις βιασμού
θάνονται...

Ποιος θα μιλήσει για τις γυναίκες; Για τις κοπές παχιών
γυναικών με το κατασμένο ρυτιδιασμένο πρόσωπο ακαθάρ-
της ηλικίας τα κυμαμένα μαλλιά από τη βαφή και
την περμαντάν σαν ύφανση και ύφανση προσποίηση
"ν' αρέσουν;" για τα χοντρά προσιμένα δάχτυλα από τις
σακούλες των super-markets (sic) μετά δηλαδή σε-
χτολίδια για τον αμύνα του να ζητήσω; όταν γέρνω
το κεφάλι παραδομένος στον ύπνο στα βρώμικα
τρίχια των λευφορέων όταν γυρνούν τα μεσημέρια
από τις δουλειές;

Ποιος θα μιλήσει για τις γυναίκες με τις ρόμπες
και τις οφιογραφιστές απορριπτήρια της ζωής, πε-
ταμένα, χρησιμοποιημένες πετσέτες, όταν η ανδρική
υπόστασή τους έχει ήδη ζεωριάσει στο
μυαλό μας;

Κι είναι όλα τώρα
 μαζά και κίτρινα.
 Κάτω από το φως της λάμπας
 είναι πάλι μένη.
 κοιτάω τη σκιά μου.

Ο Οβίδιος μίλησε χαμηλόφωνα όπως πάντα, αλλά αυτή τη φορά το τερατώδες των λόγων του εντάθηκε χιλιάδες φορές, αντιλάλησε στον μαύρο σαν βελούδο, κεντημένο με φλόγες κι αστέρια χώρο του σταδίου, πέρασε θροίζοντας απ' τα θεωρεία, τα κιγκλιδώματα, τα διαζώματα και τα στηθαία, ανέβηκε τις πέτρινες σκάλες και δεν αντανakλάσθηκε παρά πάνω ψηλά, κάπου σ' αυτή την απεραντοσύνη, επιστρέφοντας με τη μορφή παραιομορφωμένων μεταλλικών κυμάτων. Κάτω από τα στέγαστρα της αυλής σώπασαν αίφνης όλοι οι ψίθυροι και οι κουβέντες, δίνοντας τη θέση τους σε μια σιγή που για μερικές ανάσες διέκοψε κάθε κίνηση, ακόμα και το βλεφάρισμα και το ανέμισμα των φτερών παγωνιού πάνω στις βεντάλιες. Μόνο ο αυτοκράτορας καθόταν γερμένος πίσω, στον ισκιο της φρουράς του, κοιτάζοντας αφηρημένος το πύρινο ποίκιλμα, κι έμοιαζε κουφός, κι έμοιαζε να μην καταλαβαίνει ότι ο Οβίδιος, αυτή η λεπτή σκυφή φιγούρα πέρα μακριά, είχε μόλις παραδιάσει τον πρώτο νόμο της αυτοκρατορίας αρνούμενος να του αποδώσει τιμές. Και δεν έφτανε αυτό, αλλά ο Οβίδιος ύψωσε τώρα τη φωνή κι άρχισε να εξορκίζει τις συμφορές της πανούκλας: μίλησε για μια επιδημία που είχε κάνει θραύση στο Σαρωνικό, στην Αίγινα: μίλησε για την ξηρασία ενός καλοκαιριού, όπου ως πρώτο σημάδι του κακού εκατομμύρια φίδια εμφανίστηκαν να έρπουν στη σκόνη των αγρών, και για τη δηλητηριασμένη αύρα που ακολούθησε τη συρμή των εχιδνών: μίλησε για βόδια και για άλογα που σωριάζονταν ζεμένα ακόμα στο αλέτρι και που ψοφούσαν πριν οι σκλάβοι προλάβουν να τα ξεξέψουν: μίλησε για πόλεις, όπου ο θάνατος ενέσκηπτε μέσα από μελανά οιδήματα στα κορμιά των κατοίκων τους.

Στο τέλος σκοτείνιασε ο ουρανός κι έπεσε βροχή· αλλά δεν ήταν παρά ζεστό νερό που βρομούσε και που μετέφερε την πανώλη στο τελευταίο καταφύγιο του νησιού. Μεγάλη ατονία απλώθηκε σε όλη τη χώρα: οι άνθρωποι άρχισαν μαζικά να παρπαίουν χτυπημένοι αιφνίδια από τον πυρετό και να σωριάζονται πλάι στα ζωντανά τους που φορούσαν ήδη μια πανοπλία από μύγες: μάταια επιχειρούσαν οι κάτοικοι της Αίγινας να δροσίσουν το φλεγόμενο δέρμα τους στα βράχια, μάταια πίεζαν το μέτωπό τους στη σκασμένη γη κι αγκάλιαζαν τις πέτρες.

Μα ο καύσωνας, είπε ο Οβίδιος, δεν δροσιζόταν. Ακόμα και οι πέτρες, είπε ο Οβίδιος, και το χώμα καίγονταν στον πυρετό. Τώρα οι άρρωστοι σέρνονταν έξω από τα σπίτια τους, όπως έκαναν πριν τα φίδια από τις σχισμές και τις τρύπες στο χώμα, παραμιλούσαν από δίψα κι ακολουθούσαν έρποντας τις οχιές στις όχθες των ποταμών, των λιμνών και των πηγών, ριχνονταν στο ρηχό νερό κι έπιναν μάταια. Η δίψα της πανούκλας έσβηγε μόνο με το θάνατο. Πέθαιναν λοιπόν αυτοί που έπιναν,

Ὅποιος εκείνη την ώρα είχε ακόμα τη δύναμη, είπε ο Οβίδιος, σκώτωνα τον πλησίον του από οίκτο και έπειτα αυτοκτονούσε, μαχαιρωνόταν, απαγχονιζόταν ή ριχνόταν σε ένα γκρεμό ή κατάρπινε, σαν τελευταίο φάρμακο, σπασμένα κρύσταλλα και γυαλιά. Η Αίγινα χανόταν. Σε λίγο δεν υπήρχε πια γη για να θάψουν τα πτώματα, δεν υπήρχαν δάση για να τους κάψουν, δεν υπήρχε χέρι ικανό ακόμα να κρατήσει ένα φτυάρι ή έναν πυρσό. Μόνο οι μύγες ανέλαβαν τη φροντίδα των νεκρών και των πτωμάτων· δουίζοντας, με πράσινες σαν το σμαράγδι και κυανές μαρμαρυγές από τα σμήνη των μυγών πάνω της, κειτόταν η Αίγινα στη θάλασσα κάτω από τα σύννεφα.

Στις πλαγιές του βουνού Όρος, είπε ο Νάσων, απλωνόταν τότε το μεγαλύτερο απ' όλα τα πεδία πτωμάτων· εκεί είχαν πεθάνει οι απελπισμένοι που προσπάθησαν να ξεφύγουν από την κάψα και τη δυσωδία της αποσύνθεσης των πεδιάδων ανεβαίνοντας στο βουνό. Οι περισσότεροι νεκροί κείτονταν στον ίσκιο μιας δρυός, του μοναδικού δέντρου σε όλη την περιοχή· η δρυς αυτή ήταν τόσο γέριχη όσο τα γηραιότερα δέντρα του νησιού και γερή σαν κάστρο. Από τις σχισμάδες και τα ανοίγματα του κορμού της, από τις λειχήνες και τα θρύα των κλαδιών της, ξεχύνονταν γυαλιστεροί ποταμοί μυρμηγκιών, αναρίθμητα έντομα που έδιναν στο δέντρο το σκούρο χρώμα του και μια όψη, λες και ήταν φτιαγμένο από μιλιούνια λαμπερά λέπια.

Όταν εκείνες τις μέρες στην Αίγινα βουδάθηκε ο θρήνος και του τελευταίου ανθρώπου, οι πληθυσμοί των μυρμηγκιών εγκατέλειψαν τη βελανιδιά τους, χύθηκαν στον κορμό σαν τα νερά καταιγίδας, χωρίστηκαν σε πολλές φλέβες πάνω στο πεδίο των πτωμάτων και κατέλαβαν όλους τους κενούς χώρους, κατέλαβαν, παρά την αριθμητική υπεροχή των μυγών, τις κόγχες των ματιών, τα ανοιχτά στόματα, τις κοιλιές, τους λαδύρινθους των αφτιών και τις επίπεδες κοιλότητες που είχαν μείνει στη θέση των οιδημάτων της πανώλης. Μπουλούκια όλο και πιο πυκνά έφταναν τρέχοντας κι ενώνονταν στις κοιλότητες και πυκνωναν σχηματίζοντας νέους σπασμωδικούς μυς, μάτια, γλώσσες και καρδιές· ακόμα κι εκεί όπου τα μέλη είχαν σαπίσει κι έλειπαν, ανασχημάτιζαν με τα κορμιά τους ό,τι έλειπε, μπράτσα, πόδια, γίνονταν πόδια και μπράτσα, κι έπλαθαν τέλος και χαρακτηριστικά προσώπου, έκφραση και μιμητή· κι από τα εξαφανιζόμενα κιόλας στόματά τους, έφτυναν άσπρο σάλιο, που ξεραινόταν πάνω στα γλυπτά της μάζας τους και γινόταν ανθρώπινο δέρμα· κι έτσι έγινε το νέο γένος της Αίγινας, οι Μυρ-

μηδονες, ένας λαός στον αστερισμό των μυρμηγκιών. Σηκώθηκε σιωπηλός, εγκατέλειψε μαζικά τις πλαγιές του Όρους και συνέχισε να κινείται μαζικά και στο μέλλον ήταν λαός πρόθυμος και χωρίς ερωτηματικά και ακολουθούσε τους νέους αφέντες, που είχαν την ίδια καταγωγή μ' αυτόν, στους θριάμβους αλλά και στην αθλιότητα των καιρών, χωρίς γκρίνια μέσα απ' τους πάγους των Άλπεων, τις θάλασσες και τις ερήμους, σε πολέμους, κατακτητικές εκστρατείες, ακόμα και στη φωτιά ήταν λαός ολιγαρκής και δυνατός που μεταμορφωνόταν σε μια στρατιά εργατών, όταν έπρεπε να σκαφτούν οχυρώματα, να κατεδαφιστούν τείχη ή να χτιστούν γέφυρες· σε καιρό πολέμου, ο λαός αυτός μεταμορφωνόταν σε πολεμιστή, σε καιρό ήττας σε σκλάβο και σε καιρό νίκης σε εξουσιαστή, ωστόσο παρά τις μεταμορφώσεις παρέμενε υποτελής όσο κανένα άλλο γένος.

Και ό,τι ήταν η θελανιδιά των μυρμηγκιών για την ευτυχία της νήσου Αίγινας, είπε τότε ο Οβίδιος στη δέσμη των μικροφώνων κλείνοντας το λόγο του, θα γίνει στο μέλλον και τούτο το κτίσμα των βάλτων, το Στάδιο των Επτά Καταφυγίων, για την ευτυχία της Ρώμης — ένας τόπος μεταμόρφωσης και αναγέννησης, ένα πέτρινο καζάνι, στο εσωτερικό του οποίου θα βράσουν εκατοντάδες χιλιάδες παραδομένοι υπήκοοι και θα γίνουν ένας λαός τόσο εύπλαστος και ανθεκτικός όσο και το γένος της Αίγινας, το ίδιο αήτητο. Και σώπασε.

Αποσπασμα απο το βιβλίο του Κριστοφ Ρανσμαγερ
"Ο εσχάτος κόσμος".

